

BET GALIM JŪ IR NEAPTIKTI?

Giedrą rudens naktį, užtikę tikriausiai paskutinį tamsiausią kampa Jungtinių Valstijų rytuose, ant medinių terasos grindų pasistatėme teleskopą. Surasti tokią gerą tamsą buvo sunku, susitelkusi vienoje vietoje ji išryškino dangų. Nukreipėme teleskopo vamzdį pro medžių properšą virš mūsų išsinuomotos trobelės. Robinas atitraukė akį nuo okuliario – mano liūdnas, ypatingas, netrukus devintąjį gimtadienį švęsiantis ir dėl šio pasaulio nerimaujantis sūnus.

– Visiškai teisingai, – pritariau. – Galim jų ir neaptikti.

Visada stengiausi jam sakyti tiesą, jei tik žinojau ir ji nekėlė mirtino pavojaus. Vis tiek iškart suprastavo, kad meluoju.

Bet jie visur. Argi ne? Juk su kolegomis įrodėte.

– Na, nepasakyčiau, kad įrodėme.

Gal jie per toli. Per daug tuščios erdvės, ar kaip ten vadinasi.

Jo rankos ėmė suktis tarsi vėjo malūnėlio sparnai – taip nutikdavo, kai žodžiai jį įveikdavo. Artėjo metas gultis, tai irgi sunkino padėti. Uždėjau delną ant ryškiai varinių jo plaukų. Tokių varinių kaip jos – Alės.

– O jei iš ten niekada taip ir neišgirsime nė cyptelėjimo? Kas tada?

Jis kilstelėjo vieną ranką. Alisa dažnai sakydavo, kad jam susikaupus kone girdėti, kaip galvoje sukasi varžteliai. Primerkęs akis, žvelgė į tamsų, medžiais apžėlusį slėnį. Kita ranka smarkiai trynė smakro duobutę – taip darydavo ką nors svarstydamas. Trynė taip smarkiai, kad teko pristabdyti.

– Ei, Robi! Metas nusileisti ant žemės.

Mane ramindamas atstatė delną. Jam viskas gerai. Tiesiog norėjo dar minutėlę, kol galima, tamsoje pasvarstyti tą klausimą.

O jei niekada nieko neišgirsime, visai niekada?

Drąsindamas savo mokslininką linktelėjau – *skubėk lėtai*. Šįvakar žvaigždžių stebėjimas baigtas. Mums teko pats giedriausias

vakaras lietumis garsėjančioje vietovėje. Ties horizontu kybojo didžiulė raudona Medžiotojo pilnatis. Aprėmintas medžių, toks ryškus, kad rodėsi ranka pasiekiamas, liejosi Paukščių Takas – nesuskaičiuojamomis dėmėmis nuberta juoda juosta. Sulaikęs kvapą bemaž galėjai pamatyti, kaip skrieja žvaigždės.

Nieko nėra baigtinio. Štai kaip.

Nusikvatojau. Jis prajuokindavo mane bent sykį per dieną, kartais ir dažniau, iš visos širdies. Maištinga siela. Visiškas skepticis. Toks panašus į mane. Toks panašus į ją.

– Taip, – sutikau. – Nieko baigtinio.

O jei cyptelėjimas pasigirstų. Būtų daug kas pasakyta!

– Tai jau tikrai.

Kas būtent, bus laiko pasakyti kitą vakarą. O dabar metas gultis. Jis prispaudė akį prie teleskopo ir paskutinį kartą žvilgtelėjo į švytintį Andromedos galaktikos branduolį.

Tėti, gal šiąnakt miegokime lauke?

Savaitei pasiemiau jį iš mokyklos ir atsivežiau į mišką. Jam vėl kilo nesutarimų su klasės draugais, tad reikėjo pakeisti aplinką. Prasta mintis atsibelsti iki pat Dulsvųjų kalnų ir tada neleisti jam vieną kartą pernaktuoti lauke.

Grįžome vidun pasirengti nakvynei. Apačioje buvo viena didelė lentelėmis apkalta patalpa, kvepianti pušimi ir šonine. Virtuvė atsidadė drėgnais rankšluosčiais ir tinku – drėgnųjų miškų kvapai. Ant spintelių prilipinti lipukai: „Kavos filtrai virš šaldytuvo“, „Šitų lėkščių prašome nenaudoti!“. Didelis žalias segtuvas su nurodymais atverstas gulėjo ant apibraižyto ažuolinio stalo: galimi santechnikos spyriojimai, saugiklių vietos, pagalbos numeriai. Visi namelio jungikliai sužymėti: *lubos, laiptai, koridorius, virtuvė*.

Lubas siekiantys langai vėrėsi į kitą dieną iš pat ryto išnirsiančią nubanguojančią begalinę kalnų platybę. Abipus mūrinio židi-

nio stovėjo dvi sofas, puoštos elnių, baidarių ir lokių virtinėmis. Nusirinkome pagalvėles, išsinešėme jas į lauką ir sukrovėme ant terasos grindų.

Pasiimam užkandžių?

– Prasta mintis, bičiuli. *Ursus americanus*. Jų čia po du kvadratinėje mylioje, o žemės riešutus jie užuostų ir iš Šiaurės Karolinos.

Negali būti! – Jis iškėlė pirštą. – *Šį tą prisiminiau!*

Vėl nulėkė vidun ir grįžo su knygele minkštu viršeliu: *Dulsvųjų kalnų žinduoliai*.

– Robi, tu rimtai? Juk lauke tamsu, nors į akį durk.

Jis iškėlė nenumatytiems atvejams skirtą žibintuvėlį, įkraunamą sukant rankenėlę. Mums šįryt atvykus žibintuvėlis taip sužavėjo Robį, kad jis paprašė paaiškinti, kaip tokie stebuklai vyksta. Dabar negalėjo liautis gaminęs elektronus.

Įsitaissėme savadarbėje bazinėje stovykloje. Jis atrodė laimingas; toks ir buvo šios ypatingos išvykos tikslas. Išsitiesę savo guoliuose, įtaisytuose tiesiai ant sukrypusių terasos lentų, kartu garsiai sukalbėjome seną jo mamos pasaulietišką maldą ir sumigome po keturiais šimtais milijardų mūsų galaktikos žvaigždžių.

NIEKADA NEPASITIKĖJAU MANO SŪNUI gydytojų nustatytomis diagnozėmis. Jei per tris dešimtmečius tris kartus keičiamas ligos pavadinimas, jei prireikia dviejų pakategorių, apimančių visiškai priešingus simptomus, jei pasikeitus kartai šis sveikatos sutrikimas nuo šalyje neegzistuojančio tampa vaikams dažniausiai diagnozuojamu, jei du gydytojai nori išrašyti trijų skirtingų pavadinimų vaistų, vadinasi, kažkas negerai.

Mano Robinui ne visada pavykdavo gerai išsimiegoti. Jis porą kartų per kelis mėnesius prišlapindavo lovą, dėl to jam būdavo gėda. Jį trikdydavo garsai, jis taip pritildydavo televizorių, kad aš nebegirdėdavau. Susierzindavo, jei skalbimo kambaryje, lentynėlėje virš skalbyklės, nerasdavo skudurinės beždžionėlės. Kiekvieną kišenpinigių dolerį išleisdavo kolekcinį kortelių žaidimui, – *Surinkite visas!* – bet korteles laikydavo neišpakuotas iš plastikinio dėkliuko, sudėliojęs eilės tvarka tam skirtame aplanke.

Užuosdavo bezdalus iš kito sausakimšos kino teatro salės galo. Valandų valandas studijuodavo Nevados mineralus ar Anglijos karalius bei karalienes – viską, kas būdavo pateikta lentelėse. Nuolat ir gerai piešdavo, dailindavo smulkias detales, kurių aš nė nepastebėdavau. Metus paišė vien sudėtingus pastatus ir mechanizmus. Tada atėjo eilė gyvūnams ir augalams.

Jo kalbėjimas visiems, išskyrus mane, buvo iš giedro dangaus besiliejančios paslaptys. Jis atkartodavo ilgiausias, tik kartą matytas filmų scenas. Be galo, be krašto pasakodavo savo prisiminimus ir kaskart smulkiai pakartojęs vis labiau džiaugdavosi. Baigęs skaityti patikusią knygą, iškart vėl nuo pirmo puslapio pradėdavo iš naujo. Dėl niekų gaudindavosi ar pratrūkdavo. Bet lygiai taip pat lengvai jį užplūsdavo džiaugsmas.

Sunkiomis naktimis, kai Robinas iširopdavo pas mane į lovą, jis ištaisydavo kuo toliau nuo visų baubų, siaučiančių už

lango. (Jo mama irgi visada pageidaudavo gulėti saugioje pusėje.) Užsisvajodavo, beveik niekada nieko nespėdavo ir atsisakydavo gilintis į tai, kas jam neįdomu. Bet niekada nesimuistydavo, nesiduodavo po namus ir netarškėdavo nesusičiaupdamas. Valandų valandas ramiai skirdavo patinkantiems dalykams. Tad pasakykite man, koks tai trūkumas? Koks sutrikimas paaiškintų jo elgesį?

Hipotezių netrūko, buvo vardijami ir sindromai, susiję su milijardais svarų toksinų, kasmet išpurškiamų ant šalies maisto atsargų. Antram Robino pediatrai labai knietėjo mano sūnų priskirti prie turinčiųjų „spektro sutrikimų“. Norėjau tam vyrui išrėžti, kad visos gyvos būtybės šioje atsitiktinai atsiradusioje mažoje planetoje priklauso spektrui. Nes tai ir yra spektras. Norėjau išaiškinti jam, kad pats gyvenimas yra spektro sutrikimas, nes kiekvienas mūsų skleidžiame unikalų dažnį, taip sudarydami begalinę vairovę. O tada norėjau jam užvožti. Manau, tam irgi atsirastų pavadinimas.

Gana keista, kad *Psichikos sutrikimų diagnostikos ir statistikos vadove* neminimas potraukis nustatinėti žmonėms diagnozes.

Kai Robinui buvo nurodyta dvi dienas neateiti į mokyklą ir problemai spręsti paskirti savi gydytojai, pasijutau tarsi iškasena. Ką čia paaiškinsi? Nuo sintetinių drabužių jam atsirasdavo bjauri egzema. Klasės draugai šaipydavosi, nes jis nesuprasdavo jų bjaurių apkalbų. Kai buvo septynerių, žuvo jo motina. Po kelių mėnesių nugaišo kognityvinės disfunkcijos sindromu sirgęs mylimas šuo. Kokių dar sutrikusio elgesio priežasčių reikia gydytojui?

Matydamas, kad mano vaikui vaistai nepadedą, sukūriau tokią beprotišką teoriją: turime liautis nuolat tobulinti gyvenimą. Mano sūnus – kišeninė visata, kurios gelmių niekada neišsėmsiu.

Kiekvienas mūsų yra eksperimentas, ir mes nežinome, kas tuo eksperimentu išbandoma.

Mano žmona būtų žinojusi, kaip kalbėtis su gydytojais. *Tobulų nėra*, – sakydavo ji. – *Bet žinai ką? Mes netobuli taip gražiai.*

JIS – BERNIUKAS, tad aišku, kad norėjo aplankyti Gatlinbergą, tą kalnų gyventojų Las Vegasą. Trys šonais susispaudę miestukai su dviem šimtais blyninių: kaip atsispirsi?

Išvažiavę iš trobelės septyniolika vingiuotų mylių leidomės žemyn palei kvapą atimančią upę. Trukome kone valandą. Robinas stebėjo vandenį, nuo galinės sėdynės tyrinėjo šniokščiančią srovę. Žaidė naują savo mėgstamiausią žaidimą – laukinių gyvūnų bingo.

Aukštas paukštis! – riktelėjo.

– Kokios rūšies?

Vartė vadovą. Pradėjau nerimauti, kad jį užsups.

Garnys?

Dar po šešių posūkių jis vėl riktelėjo:

Lapė! Lapė! Pamačiau, tėti!

Pilkoji ar rudoji?

Pilkoji. Nieko sau!

– Pilkoji lapė lipa į persimonų medžius ir graužia vaisius.

Eik jau. – Pasitikrino knygoje *Dulsvųjų kalnų žinduoliai*. Knyga mano žodžius patvirtino. Jis suaimanavo ir kumštelėjo man į ranką. – *Ir kaip tu viską žinai?*

Pavartęs jo knygas, kol miegojo, vienu žingsniu jį aplenkiau.

– Klausyk, ar aš ne biologas?

Aha, susiktas astrobiologas.

Išsiviepęs tikrino, ar tik nebus peržengęs baisios ribos. Išsižiojau – apstulbęs ir pralinksmėjęs. Kartais nevaldydavo pykčio, bet labai retai būdavo bjaurus. Kalbant atvirai, šiek tiek bjaurumo jam būtų neprošal.

– Ei, ponuli! Vos neatsisėdai ant atsarginių suolelio visiems iki gimtadienio likusiems savo gyvenimo žemėje metams.

Jo šypsena praplatėjo, ir jis vėl įniko tyrinėti upę. Bet pavažiavus dar mylią vingiuotu kalnų keliu uždėjo ranką man ant peties.

Aš pajuokavau, tėti.

Nenuleisdamas akių nuo kelio atsakiau:

– Aš irgi.

Stovėjome eilėje į Riplio keistenybių muziejų. Ta vieta jį trik-dė. Aplinkui triukšmingais būriais lakstė jo amžiaus vaikai. Robis markstėsi nuo jų klyksmų. Baisybėms apžiūrėti užteko pusvalan-džio, netrukus ėmė prašyti, kad išeitume. Geriau jam sekėsi prie akvariumo, nors dygliauodegė raja, kurią norėjo nupiešti, ramiai pozuoti nesiteikė.

Pietums sukirtome gruzdintų bulvyčių ir svogūnų žiedų, tada liftu pasikėlėme iki stebėjimo aikštelės. Jis vos neapvėmė visų stiklinių grindų. Suspaudęs kumščius, kad net krumpliai pabalo, pro sukąstus dantis iškošė, kad čia nuostabu. Kai vėl įsėdome į au-tomobilį, atrodė, jam net palengvėjo, kad su Gatlinbergu baigta.

Visą kelią atgal į trobelę jis skendėjo mintyse.

Ta vieta nebūtų mamos mėgstamiausia šioje planetoje.

– Tikrai ne. Gal net nepatektų į mėgstamiausių trejetuką.

Jis nusikvatojo. Man pavykdavo jį prajuokinti, jei pataiky-davau.

Vakaras buvo debesuotas, tad žvaigždėms stebėti netiko, bet mes vėl miegojome lauke, ant kaimietiškų pagalvėlių su brie-džiais ir lokiais. Praėjus dviem minutėms nuo tada, kai Robinas išjungė savo žibintuvėlį, sušnabždėjau:

– Rytoj tavo gimtadienis.

Bet jis jau miegojo. Už abu tyliai sukalbėjau jo mamos malda, kad nuraminčiau, jei prabustų persigandęs, jog pamiršo.

NAKTĮ JIS MANE PAŽADINO. *Kiek ten, sakei, yra žvaigždžių?*

Negalėjau pykti. Nors mane išbudino, džiaugiausi, kad jis vis dar stebi žvaigždes.

– Visas žemės smilteles padaugink iš medžių skaičiaus. Šimtas oktilijonų.

Paprašiau jo pasakyti visus dvidešimt devynis nulių. Po penkiolikos nulių jo juokas virto aimanomis.

– Jei būtum senovės astronomas ir rašytum romėniškais skaičiais, nepavyktų užrašyti tokio skaičiaus. Net per visą gyvenimą.

O kiek iš jų turi planetų?

Tas skaičius greitai keitėsi.

– Dauguma greičiausiai turi bent vieną. Nemažai turi po kelias. Vien Paukščių Tako žvaigždžių gyvenamosiose zonose gali būti devyni milijardai į Žemę panašių planetų. Dar pridėk tuzinus kitų Vietinės grupės galaktikų...

Tai tada, tėti?..

Šis berniukas jautrus netekčiai. Aišku, kad Didžioji Tyla jį skaudino. Nesuvokiama tuštumos aprėptis privertė jį užduoti tokį patį klausimą, kurį prieš tris ketvirčius amžiaus per garsiuosius pietus Los Alamosė uždavė Enrikas Fermis. Jei visata didesnė ir senesnė, nei suvokiame, turime aiškią problemą.

Tėti, tiek daug vietų, tinkamų gyventi. Kaip gali būti, kad niekur nieko nėra?

RYTE APSIMEČIAU, kad pamiršau, kokia šiandien diena. Mano šviežiai iškeptas devynmetis mane permatė kiaurai. Kol viriau itin prabangią avižų košę su pustuziniu priedų, Robinas malėsi po virtuvę, šokčiojo į viršų delnais atsistumdamas nuo darbatalio, susijaudinęs mosavo rankomis. Pasiekėme greitojo rijimo rekordą.

Atplėškime dovanas.

– Ką taip? Ar ne per drąsi prielaida?

Čia ne prielaida, o hipotezė.

Jis jau žinojo, ką gaus. Derėjosi su manimi ištisus mėnesius dėl skaitmeninio mikroskopo, kurį galima prijungti prie mano planšetės ir ekrane stebėti padidintus vaizdus. Visą rytą žaidė su kūdros nešvarumais, laštelėmis iš vidinės žando pusės, klevo lapo apačios. Būtų laimingas, jei per likusias atostogas galėtų tyrinėti pavyzdžius ir į užrašinę rašytis pastabas.

Nenorėdamas, kad jis laimėtų, patiekiau tortą, slapta pirktą nedidukėje šeštojo dešimtmečio krautuvėlėje kalno papėdėje. Veidelis nušvito jam dar nespėjus susivokti.

Tėti, tortas?

Jis kaip strėlė prilėkė prie dėžutės, kurios nepagalvojau paslėpti. Skaitė sudėtį purtydamas galvą.

Tėti, neveganiškas.

– Robi, juk tavo gimtadienis. Kiek kartų jis būna? Daugiausia kartą per metus?

Jam nejuokinga.

Sviestas. Pieno produktai. Kiaušinis. Mama nebūtų pirkusi.

– Oi, kad tu žinotum, pats mačiau, kaip tavo mama valgė tortą, ir ne kartą!

Vos ištaręs pasigailėjau. Jis priminė suglumusią voveraitę, nebežinančią, ar čiupti ištiestą trokštamą skanėstą, ar lėkti atgal į mišką.

Kada?

– Retkarčiais ji padarydavo išimtį.

Robinas stebeilijosi į tą tortą, visiškai nenuodėmingą gaminį iš morkų, kurio sudėtis būtų atbaidžiusi bet kurį kitą vaiką. Jo gimtadienio Rojaus sodelį ką tik užplūdo gyvatės.

– Viskas gerai, čempione. Sulesinsim paukščiams.

Gerai. Bet gal pirma galėtume truputį paragauti?

Paragavome. Kaskart apsidžiaugęs, kad tortas skanus, susitvardydavo ir vėl užsigalvodavo.

Koks buvo jos ūgis?

Jis žinojo. Bet šiandien jam reikėjo išgirsti skaičių.

– Penkios pėdos du coliai. Netrukus ją praaugsi. Prisimeni, ji mėgdavo bėgioti?

Jis linktelėjo daugiau sau nei man.

Smulktė, bet stipri.

Taip ji sakydavo apie save, ruošdamasi kovai Kapitolijuje. Man patikdavo vadinti ją „smiltele ir visata“. Iš Nerudos sone-to – deklamavau jai vieną naktį, kuri prasidėjo rudenį, o baigėsi žiemą. Man teko pasitelkti kito vyro žodžius, kai ketinau prašyti, kad už manęs tekėtų.

Kaip ją vadindavai?

Vis dar apstulbdavau, kai jis perskaitydavo mano mintis.

– Oi, visaip. Prisimeni.

Kaip?

– Pavyzdžiui, Ale, nes buvo Alisa. Tai trumpinys.

Panelė Lisė.

– Šitas jai nepatiko.

Mama. Vadindavai ją mama!

– Kartais. Būdavo.

Nerealiai keista.

Ištiesiau ranką norėdamas pašiaušti jam plaukus. Jis staiga atsitraukė, bet paskui leidosi.

Kaip išrinkote man vardą?

Jis žino, kaip išrinkome jam vardą. Tiek kartų girdėjo, kad net negėra. Bet jau kelis mėnesius nebuvo klausęs, o aš buvau nieko prieš vėl papasakoti.

– Per pirmą pasimatymą mes su tavo mama leidomės stebėti paukščių.

Dar prieš Madisoną. Prieš viskam prasidedant.

– Prieš viskam prasidedant. Tavo mamai puikiai sekėsi! Ji aptikdavo paukščius ir kairėje, ir dešinėje. Paukščiai giesmininkai, strazdai ir musinukės jai buvo gerai pažįstami. Net nereikėdavo jų pamatyti. Pažindavo iš čiulbėjimo. O aš tik tuščiai žvalgydavaisi ir pagaliau aptikęs kokį nors rudą plunksnotą kamuoliuką neatskirdavau, kuris čia...

Gailėjaisi, kad nepakvieteit į kiną?

– O taip. Man atrodo, šią istoriją jau esi girdėjęs.

Gal ir taip.

– Galiausiai pastebėjau nuostabią ryškiai oranžinę dėmę. Mano išsigelbėjimas. Pradėjau šūkčioti: *Oje, oje, oje!*

Mama paklausė: „Ką matai? Ką matai?“

– Ji labai apsidžiaugė, kad ir man pavyko pamatyti paukštį.

Ir tada tu susikeikei.

– Gali būti, kad susikeikiau. Pasijutau pažemintas. „O, varge. Atleisk. Čia tik liepsnelė*.“ Pamaniau, kad tos moters daugiau nebepamatysiu.

Jis laukė svarbiausios eilutės, kurią dėl kažin kokios priežasties jam reikėjo išgirsti dar vieną kartą.

– Bet tavo mama žvelgė pro žiūronus, tarsi mano pastebėtas paukštis būtų išskirtinė, pati egzotiškiausia jos matyta gyvybės forma. Neatitraukdama akių nuo paukštelio ji ištarė: „Liepsnelė yra mano mėgstamiausias paukštis.“

* Angl. *robin* (vert. past.).

Ir tada tu ją išimylėjai.

– Tada aš supratau, kad noriu kuo ilgiau su ja būti. Tai pasakiau jai vėliau, kai geriau susipažinome. Įpratome nuolat tą sakinį kartoti. Kad ir ką drauge veikėme – skaitėme laikraštį ar valėmės dantis, mokėjome mokesčius ar nešdavome šiukšles. Bet kokį nereikšmingą ar nuobodų darbą, atliekamą iš įpročio. Susižvalgydavome, tarsi skaitydami vienas kito mintis, ir kuris nors surikdavo: „Liepsnelė yra mano mėgstamiausias paukštis!“

Jis atsistojo, įdėjo savo dubenėlį į manąjį, nunešė iki kriauklės ir atsuko čiaupą.

– Palauk! Tavo gimtadienis. Aš išplausiu indus.

Jis atsisėdo kitoje stalo pusėje ir žvelgė į mane tarsi reikalaudamas: *žiūrėk man į akis.*

Galiu paklausti? Tik nemeluok. Tėti, man svarbu, kad atsakytum sąžiningai. Ar tikrai liepsnelė buvo jos mėgstamiausia?

Nemokėjau būti tėvu. Daugiausia kartodavau tai, ką prisimindavau darius ją. Per vieną dieną pridarydavau tiek klaidų, kad pakaktų jį sužaloti visam gyvenimui. Vienintelė mano viltis – kad tos klaidos kaip nors viena kitą panaikina.

– Sakyti tiesą? Mėgstamiausias tavo mamos paukštis buvo tiesiai priešais ją.

Atsakymas jį sujaudino. Mūsų ypatingasis berniukas, keistas kaip mes visi. Prislėgtas pasaulio istorijos dar neišmokęs kalbėti. *Šešerių su puse, greitai bus šešiasdešimt*, – kartą pasakė Alė keli mėnesiai prieš mirtį.

– Liepsnelė tapo oficialiu jos ir mano paukščiu. Taip viskas tapo ypatinga. Pakakdavo ištarti žodį, ir gyvenimas pagražėdavo. Nė nesvarstėme tau duoti kitą vardą.

Jis pyktelėjo.

Ar bent pagalvojot, ką reiškia vadintis Robinu?

– Ką nori pasakyti?

Būti Robinu mokykloje. Parke. Visur. Kiekviena diena man – iššūkis.

– Robi! Paklausk. Ar vaikai vėl iš tavęs šaiposi?

Jis užmerkė vieną akį, ir jo veidas persikreipė.

Ar skaitosi visi niekšai trečiokai?

Atsiprašydamas iškėliau rankas. Alisa sakydavo: „Pasaulis šitą vaiką sudraskys.“

– Tai garbingas vardas. Berniukui ar mergaitei. Su juo gali daug nuveikti.

Gal kitoje planetoje. Ar prieš tūkstantį metų. Dar kartą ačiū jums abiem.

Jis išžiūrėjo pro savo mikroskopo okuliarą, vengdamas pakelti į mane akis. Stropiai rašėsi pastabas. Stebint iš šalies būtų galima pamanyti, kad jis iš tiesų atlieka tyrimus. Asmeninėje charakteristikoje jo antros klasės mokytoja rašė, kad jis „lėtas, ne viską atlieka tiksliai“. Ji buvo teisi dėl lėtumo, klydo dėl tikslumo. Turėdamas užtektinai laiko, jis pasiekdavo daug didesnę tikslumą, nei mokytoja galėtų įsivaizduoti.

Išėjau į terasą įkvėpti medžių. Miškas driekėsi į visas puses. Po penkių minučių – jam turėjo pasirodyti visa amžinybė – pasirodė Robinas ir palindo man po ranka.

Atleisk, tėti. Gražus vardas. Ir man gerai, kad esu... na, žinai. Keliu rūpesčių.

– Visi mes keliame rūpesčių. Ir mums kelia.

Jis man į delną įspraudė popieriaus lapą.

Pažiūrėk. Ką manai?

Viršutiniame kairiame kampe spalvotais pieštukais buvo nupieštas šonu stovintis paukštis, žvelgiantis į popieriaus lapo vidurį. Jis nupiešė tiksliai, nepamiršo dryžių ant gerklės ir baltų dėmelių aplink akį.

– Tik pažiūrėk! Mėgstamiausias tavo mamos paukštis.

O kaip šitas?

Iš dešinio kampo žvelgė antras paukštis, pavaizduotas irgi šonu. Ir šis buvo gerai atpažįstamas: suskleidęs sparnus varnas, tarsi smokingą dėvintis vyras, žingsniuojantis už nugaros sudėtomis rankomis. Mano pavardė kilusi iš *Bran* – airiškai „varnas“.

– Gražu. Robino Birno minčių vaisius?

Jis atsiėmė lapą ir išsižiūrėjo, jau matydamas, ką reikėtų šiek tiek pataisyti.

*Ar galėsime atspausdinti ant laiškinių popieriaus, kai grįšime?
Man tikrai reikia laiškinių popieriaus.*

– Gerai. Juk šiandien tavo gimtadienis.